

Näkyjä Uneni katkesi äkisti. En halunnut vielä nousta vaan yritin jatkaa untani. En kuitenkaan saanut enää unta joten vedin peiton päältäni, mutta pidin silmät yhä kiinni. Asetin jalkani viileälle puulattialle ja vedin pörröiset aamu-tohvelit jalkaan. Avasin viimein silmäni, Ensimmäiseksi näin maalauksen joka esitti metsää. Metsää joka oli vain kilometrin päässä kartanosta. Maalauksessa se oli värikäs, vihreä ja iloinen. Mutta todellisuudessa se oli synkkä, pimeä ja pelottava. Seuraavaksi silmäni osui kirjoituspöytäni. Se ei ollut järin iso mutta pidin siitä ja siinä oli mukava tehdä läksyt. Pöydällä oli keskeneräinen maalaus joka kuvasti kartanoa. Se pitäisi saada tänään valmiiksi mutta en halunnut ajatella sitä vielä. Pöydän laatikoissa olisi öljyvärini ja muut maalaus tarvikkeet. Rakastan maalaamista, sillä siinä sai käyttää mielikuvitusta eikä millään ollut rajoja. Nousin ylös, ja istuuduin pöytäni ääreen. Toisissa laatikoissa oli meikkini ja pöydän päässä ihana koristeellinen peili. Kiskoin lilan aamutakkini ylleni ja kurkistin varovasti peiliin. Näin ensimmäiseksi siniset silmäni jotka olivat Jaden väriset. Seuraavaksi näin pähkinänruskeat pitkät ja kiharat hiukset jotka valuivat olkapäille kuin suklaaputous. Ne tosin olivat aivan sekaisin. Vedin alimmaisen laatikon auki ja sieltä otin harjani. Harjasin tukkani huolellisesti ja letitin hiukseni siistille letille taakse. Otin seuraavaksi toisesta laatikosta luomivärini. Otin vaalean sinisen ja valkoisen, koska ne korostivat silmiäni sini-lilaa väriä. Ripsiväriä en tohtinut laittaa sillä ripseni olivat niin tummat että en tarvinnut. Kävelin vaatekaapille, sieltä kaivoin esiin mustat farkut ja kimaltelevan sinisen topin jossa oli perhosia. Se oli lempi toppini, koska rakastin kaikkea kimaltelevaa. Kiinnitin vielä kimaltelevat perhoset korviini ja lähdin aamupalalle., Ensin aamupala ja sitten Ratsastus sillä minulla oli kiljuva nälkä. Niinpä tietenkin miksi ihmeessä minä laitoin nämä vaatteet, jos olen menossa ratsastamaan. Vaihdoin pikaisesti ratsastus vaatteet ja viikkasin edelliset vaatteet takaisin paikoilleen. Avasin huoneeni oven ja kävelin pitkää ja leveää käytävää pitkin. Ensin piti kääntyä vasemmalle ja sitten vielä oikealle. Sen jälkeen vastaan tuli portaat joista toiset menivät ylös ja toiset alas. Ruokailusali oli alakerrassa joten valitsin portaat jotka veivät alas. Käytävällä oli sininen kokolattiamatto ja seinät olivat tylsän vihreät. Seinillä oli myös itse maalaamiani taulujani ja muutamat olivat äitini maalaamia. Äitini oli ollut myös taiteilija ja hyvin lahjakas. Olin kai perinyt hänen väri silmänsä. Äitini kuoli synnytyksessäni enkä ole koskaan nähnyt häntä. Isäni on kuitenkin kertonut, että hän on aika paljon minun näköiseni samanlaiset tumanruskeat hiukset ja sini-violetit silmät, kuin minulla ja luonne oli myös yhdennäköinen. Viimein saavuini ruokailusaliin ja pöydällä olikin jo täysi tarjoilu valmiina. Istahdin pöytäni isäni ja taloudenhoitaja Miss Croshanin seuraksi, ja aloin valmistamaan itselleni leipää. Lempparini on vaalea leipä jonka päällä on juustoa, kalkkunaa, kurkkua ja tomaattia. Kaadoin itselleni vielä appelsiinimehua ja vadelmajugurttia. Syötyäni aamupalan huikkasin isälleni käyväni tallissa, puin takkini ja saappaani ja menin antamaan Brunollekin aamupalaa. Bruno on hevoseni, sen oikea nimi on Brunswick mutta tykkään kutsua sitä Brunoksi. Se on väriltään vaaleankimo. Se on muuten täysin valkoinen, paitsi jaloissa on mustat laikut jotka ylettyvät polviin asti. Bruno on rauhallinen, lempeä ja todella taitava hypääjä. Se on voittanut monta sinivalkoista ruusuketta 150cm luokissa. Bruno on vasta 8vuotta joten voisin kilpailla sillä vielä pitkään. Talli piha ei ollut järin suuri, mutta koska meillä oli vain yksi hevonen ei enempää tilaa tarvittukaan. Talli oli punaruskea ja sisältään siisti. Karsinoita oli kaksi, yksi pilttuu ja yksi karsina josta pilkisti juuri Brunon valkoiset otsahiukset. Brunon lempi leikki oli ”piiloutu Jadelta, jotta näyttäisit söpöltä ja saisit makupalan” leikki. –Missä se minun lempi heppani piileksii? Kysyin muka hölmistyneenä. Valitettavasti Bruno on huono piiloleikissä sillä kutsuttuani sitä pari kertaa sen valkoinen pää

putkahti esiin karsinan oven takaa ja se hirmahti kuin sanoakseen –Täällä minä olen. –taidat kerjätä makupaloja vai? Sanoin ilikurisesti ja jatkoin heti. – Jos jatkat tuota sinusta tulee niin paksu että et pääse enää tuon luudan yli vaikka se olisi poikittain. Bruno leikki, että oli muka loukkaantunut ja näytti niin söpöltä, että minun oli pakko antaa periksi. Bruno nappasi porkkanan palan kämmeneltäni ja rouskutti sitä tyytyväisenä. –Hupsu, nyt me menemme kentälle hyppimään varmistamaan, että porkkana ei vaikuta sinun pomppuihin. Kipaisin satula huoneeseen ja hain sieltä satulan, suitset, riimun ja riimun narun. Satulahuone ei ollut iso vaan sen kokoinen että sinne mahtui kahden tai kolmen hevosen varusteet. Tosin emme omista muita hevosia, kuin Brunon., mutta kaiken varalta, että sattuisi vaikka onnettomuus tai tulisi vieraita niin niillekin olisi tilaa. Varustettuani Brunon vein sen kentälle ja ennen kuin nousin satulaan kiristin vielä satulavyön ja nousin selkään. Lämmittelin Brunon tekemällä laukan nostoja ja ravaamalla lisättyä ja koottua ravia. Käänsin Brunon yhdelle esteistä ja tunsin kuinka into valui sen jokaiseen ruumiinosaan. Sen korvat kääntyivät hörölle ja se odotti jännittyneenä laukka-apuja. En antanut hänen odottaa vaan iskin kantapäätäni sen kylkiin ja kannustin eteenpäin. Bruno hidasti juuri ennen estettä ja ponnisti. Tuntui aivan, kuin lentäisin ja pian Brunon etujalat koskettivatkin jo maata ja lähestyimme uutta estettä. Nyt edessä oli vihreän keltainen okseri jonka korkeus oli noin 150cm sen jälkeen tulisi sini-valkoinen trippeli joka puolestaan oli 170cm se olisi haaste Brunolle, sillä 170cm on hyvin korkea hevoselle. Bruno kiihdytti vauhtia esteiden välissä ajoin sitä eteen ja Bruno ponnisti ja pääsi okserin yli. Viimeinen este ja sitten levittäisiin ajattelin ja tunnustelin Brunoa hieman, jotta tietäisin haluaako se hypätä tuon esteen. Bruno ei osoittanut minkäänlaisia vastaväitteitä vaan jatkoi innostunutta menoaan, joten päätin hypätä viimeisenkin esteen. Tällä kertaa en antanut Brunolle minkäänlaisia apuja vaan se sai päättää itse ponnistus paikan, ajan ja vauhdin. Pelon tuulahdus käväisi vartaloni läpi mutta hävisi saman tien. Bruno selvitti valtavan esteen leikiten ja pian se olikin jo takana päin ja hidastin Brunon käyntiin. –Loistavaa Bruno olet mahtava, Kuiskasin ja halasin sen kostunutta kaulaa. Vein Brunon takaisin karsinaansa ja annoin kaura-annoksen. Vilkaisin kellooni ja huomasin kauhukseni, että myöhästyisin pian koulusta. Juoksin kartanolle, vaihdoin vaatteet, sieppasin koululaukun matkalla ja juoksin niin lujaa, kun pystyin bussi-pysäkillä ja siellä olevaan bussiin. Istahdin huokaisten vapaalle paikalle ja kertosin mielessäni Biologian kokeeseen. Pian huomasin, että mitä järkeä siinä on saisin kuitenkin taas kiitettävän. Olin todella hyvä koulussa ja viime vuoden todistuskin vilisi ysejä ja kympejä. Keskiarvo oli 9,7 ja kaikki opettajat kiittelivät minun siitä. Ainoa missä en pärjännyt oli käytös, mutta sitä ei laskettu mukaan keskiarvoon joten ei sen väliä. Bussi rämisi ja kolisi ärsyttävästi ja olin kiitollinen, kun se saapui koulun pihaan. Alakoulun pihassa oli vilkasta Eka- ja tokaluokkalaiset juoksentelivat pitkin leikki aluetta. Kiipeily teline näytti, kuin se räsähtäisi kohta alas painon alla, kun monet oppilaat kiipeilivät sen päällä. Kun olin ohittanut alakoulun pihan ja saapunut yläkoulun pihaan huomasin valtaisan eron, yläkoulun pihassa kukaan ei juossut eikä leikkinyt. Kaikki oppilaat vain seisoivat ja juttelivat keskenään. Joskus silloin tällöin joku porukka repesi nauramaan. –Moi Jade, Huikkasi paras ystäväni Margaret. –Moi Maggie, vastasin. Margaretin lempinimi oli Maggie. –Minä sain sen äidinkielen aineen valmiiksi, mistä sinä kirjoitit? Kysyi Maggie. –Kirjoitin jostain ihme yksisarvisista ja pegasoksista jonkun kivan pikku sadun. Tosin minun iskä sai siitä hepulin, kun luin sen sille, vastasin naurahtaen. –No se varmaa suuttui, koska sinä et keskittynyt todellisuuteen vaan kirjoitit sadun, Maggie nauroi seuratessaan minua sisälle. Kiipesin portaat ylös kemian luokkaan ja Maggie seurasi perässä. Lopulta, kun saavuimme kemian luokan ovelle sanoimme toisillemme näkemiin ja katosin luokan oven taakse. Maggiella oli käsityön tunti joten tiesin hänen suuntaavan sinne. Kemian luokassa ei

ollut porukkaa, vain muutama kasiluokkalainen jutteli pöytien ääressä. Minulla oli kemian koe kesken joten etsin itselleni tarvittavat kupit ja kulhot. Lopuksi otin kaapista aineet joita minun pitäisi sekoitella. En tiennyt mitä aineet olivat mutta kirjassa oli värien mukaan ohjeet. Kaadoin sinistä ja vihreää ainetta yhteen isoon kulhoon ohjeiden mukaisesti. Aineet sekoittuivat keskenään ja niistä tuli aivan silmieni väristä ainetta. Seuraavaksi ohjeissa luki, että laita punaista ainetta pieni tippa siinä oli vielä pieni tippa isolla. Kallistin punaista ainetta varovasti mutta juuri silloin joku idiootti oven ulkopuolella töräytti trumpettiin ja punista ainetta loiskahti kulhoon melko paljon. Seurasin kauhistuneena mitä tapahtui. Sekoitus muuttui ensin keltaiseksi ja sitten neon pinkiksi. Seos kupli ja värisi. Lopulta siihen ilmestyi kuvia, eläviä kuvia. Uteliaisuuteni heräsi ja kurkistin lähemmäs. Tunnistin kylällä kulkevan tytön minuksi. Katsoin tarkemmin ja huomasin muutamia yksisarvisia ja pegasoksia taustalla. Kuvassa juttelin punatukkaisen tytön kanssa ja ikkunasta putkahti esiin nymfi, erittäin kaunis nymfi. Hän oli hohtavan kirkas ja todella pieni. Samassa kuva pysähtyi ja katosi ja aine kulhossa muuttui taas normaaliksi. Hämmästelin hetken aikaa näkemääni, mutta päädyin lopulta siihen että koko kuva oli mielikuvitukseni luomaa. Kuitenkin joku ääni pääni sisällä sanoi, että se oli jotain tärkeää. Pitäisi käydä kartanon kirjastossa tai kysyä isältä. Tuijotin edelleen kulhoon toivoen kuvan taas ilmestyvän, mutta mitään ei tapahtunut. Ympyröin kemian kirjastani ohjeen, mutta pienen tipan yliviivasin ja kirjoitin päälle ”kunnon loraus” Tunti oli lopussa ja oli aika kerätä tavarat pois ja siivota jäljet. Kartanon kirjasto oli suuri ja täynnä kirjoja. Sytytin kattolampun, jotta näkisin paremmin. Aakkosjärjestyksessä olevat lukuisat kirjat olivat kuluneita ja vuosien pölykerroksen alla. Menin kohtaan kemia ja vedin hyllystä kirjan oudot kemialliset reaktiot. Selasin kirjaa läpi mutta en löytänyt etsimääni. Seuraava kirja oli todella kulunut ja niin täynnä pölyä, että nimestä ei saanut selvää. Puhalsin suurimman osan pölystä pois ja avasin kirjan kannen. Kirjassa oli sisällys luettelo jossa luki kappaleet. Yksi kappaleista oli oudot näyt Otin kirjan ja hipsin portaat alas huoneeseeni. Asetuin istumaan pulpettini ääreen ja luin kirjan kohdasta joka oli pistänyt silmääni. Oudot näyt ja ihmeet. Jos sekoitit väärän määrän tiettyä ainetta toiseen saatat nähdä näkyjä. Jotkut saattavat liittyä, menneisyyteen, tulevaisuuteen tai ihan mihin tahansa muuhun aikaan. Näyt ovat usein harmittomia, mutta joidenkin kohdalla hyvinkin vaarallisia. Jos onnistut loihtimaan näyn olet erityinen. Sinulle luultavasti selviää jotain erityistä piakkoin joka muuttaa elämäsi täysin. Jos onnistut tekemään näyn kerran osaat tehdä sen milloin vain. Jähmetyin lukiessani tekstiä. Minä muka erityinen. Kokeilin nipistää itseäni jotta tietäisin oliko tämä unta, mutta nipistys vain sattui eikä mikään muuttunut. Mietin onnistuisinko tekemään, tai loihtimaan näyn uudestaan. Kirjan mukaan se onnistuisi joten päätin kokeilla sitä jo heti uudestaan. Kartanossa oli oma kemihuone joten menin sinne ja laitoin oven huolella kiinni, jottei taloudenhoitaja pääsisi kurkkimaan. Otin tarvittavat aineet pöydälle ja samanlaisen muovikulhon, kuin koulussakin. Sitten toistin yhdistelyn täsmälleen samalla tavalla, kuin koulussa. Odotin hetken, ja juuri, kun luulin, että mitään ei tulisi tapahtumaan ja ajattelemaan että kirja oli ihan hölynpölyä aine kulhossa alkoi hehkua. Ensin se hehkui sinisenä ja sitten neon vihreänä ja viimein siihen ilmestyi kuva, liikkuva kuva. Kurkistin kulhoon ja tarkastelin kuvaa. Tällä kertaa siinä oli minä ratsastamassa pegasoksella ja vierelläni oli sama punatukkainen tyttö joka ratsasti yksisarvisella. Kuva tuntui mahdottomalta, eihän taruhevosia ole olemassa. Samassa kuva katosi yhtä nopeasti, kun oli ilmestynytkin. Nappasin kirjan mukaani ja juoksin portaat alas huoneeseeni. Piilotin kirjan vaatekaapissa piilossa olevaan lokerikkoon, jotta se pysyisi tallessa. Päätin Brunon mieliksi lähteä pitkälle maasto lenkille ja pohtia päivän tapahtumia. Riensin talliin ja hain satulahuoneesta satulan ja suitset. Laitoin ne pika pikaa Brunolle ja talutin tämän ulos. Punttasin, itseni vaivattomasti selkään ja astelin käyntiä piha tien

ulkopuolelle. Päätin mennä pitkää tietä metsään johtavalle polulle ja käänsin Brunon oikealle johtavalle polulle ja hoputin raviin. Pian polun päässä oli leveä ja pitkä suora tie joka suorastaan houkutteli laukkaamaan. Painoin pohkeeni Brunon lumenvalkoisia kylkiä vasten ja tämä singahti laukkaan. Nelistimme tietä pitkin hurjaa vauhtia. Samassa vastakkaiselta tieltä tuli valtava traktori. Bruno pelästyi äänekästä ja yhtäkkiä eteensä ilmestynyttä hirviötä ja nousi pystyyn. En ollut varautunut ja liu'uin selästä maahan. Kun Bruno huomasi olevansa vapaa tämä lähti vauhdilla kotia kohti. Huusin Brunon nimeä hätääntyneenä. Jos Bruno ratsastaisi kotiin en pääsisi pois täältä. Lähdin kävelemään ja valitsin polun jonka arvelin johtavan kotiin. Kävelin pitkään ja aloin hätääntyä, kun maisemat vaihtuivat yhä oudoimmiksi ja vieraiksi. Pian istahdin alas puunjuurelle, kun en enää jaksanut jatkaa matkaa. Yritin vaivalloisesti määrittää missä olin, mutta siitä ei tullut mitään. Nälkä alkoi kurnia vatsassani ja epätoivo liukui hitaasti aivojani kohti. Sormeilin pensasta ja huomasin piikkien seassa jotakin kimmeltävää. Ujutin käteni varovaisesti terävien piikkien alta, jotta en saisi naarmuja ja sieppasin kimmeltävän jutun nyrkkiini. Vedin käteni hitaasti pois pensaasta ja avasin nyrkin. Se oli pieni kivi. Sen pinta oli kiiltävää ainesta ja se oli saman värinen kuin silmäni. Eli sininen jossa oli häivähdys violettia. Kivi ei ollut peukalon pääätäni suurempi mutta hyvin kaunis. Poimin taskustani pienen samettipussin jota säilytän mukana pieniä kauniita esineitä varten. Sujautin kiven pussiin ja laitoin pussin takaisin taskuuni. Auringonlasku värjäsi taivaan ja värien kirjo lumosi minut hetkellisesti. Tuo pitäisi maalata, keskityin poimimaan taivaalta jokaisen värin mieleeni, jotta kotona osaisin maalata aivan samanlaisen. Muistin samalla, että minulla oli yhä pulma. Miten pääsisin kotiin? Tilanne näytti niin toivottomalta että vajosin takaisin puunjuureen. Haluan kotiin! Halusin huutaa mutta ei se hyödyttäisi. Samassa minuun valtasi outo tunne, huomasin hehkua taskussani ja poimin pussin esiin. Sen sisällä kivi hehkui, ensin sinisenä sitten violetina ja kaikkina sävyinä. Keskityin tuijottamaan kiveä niin etten huomannut kuinka maisemat vaihtuivat ja kiven lakattua hohtamasta huomasin olevani keskellä jonkinlaista vanhaan kylää. Nousin seisomaan ja tarkkailin ympäristöäni. Katu allani oli tehty kivistä ja autoja ei ollut. Huomasin samalla jotakin erikoista. Täällä ei ollut ihmisiä kaikki olivat joitakin erilaisia olentoja joista jotkut tunnistin. Olennot eivät ajaneet autoa vaan ratsastivat hevosilla. Hevosetkaan eivät olleet tavallisia vaan kaikilla oli joko siivet selässä tai sarvi otsassa. Minuun valtasi kauhu, Mikä tämä paikka oikein oli?